

MIRNO MORJE 2017

ZAHVALJUJEMO SE VSEM, KI NAM POMAGATE, DA URESNIČUJEMO NAŠE ŽELJE. HVALA!

Big Band Krško

DUO Impoljca Sevnica

GLM – Lovše d.o.o.

Gostilna pension LES Čatež ob Savi

HESS Hidroelektrarne na spodnji Savi

INTEGRAL BREBUS Brežice

Košarkarski klub Brežice

KRKA d.d. Novo mesto

Mesnina ŽERAK Podlehnik

OBČINA Brežice

Projekt »Občuti svobodo vode«

Terme Čatež d.d.

<http://www.mirnomorje.org>

53 Besedilo, ki je pred vami, ni lektorirano. Nastajalo je sproti, zato so možne tudi napake. Bistvo je vsebina, ki je namenjena predvsem našim letošnjim jadralcem, da bodo čez čas lažje priklicali vse prijetne spomine. Nekateri povedi, besedne zveze ali cele odstavke je težko razumeti, če nisi bil zraven. Mi vemo, kaj pomenijo. Bilo nam je lepo.

»MIRNO MORE!«

To je mornarski pozdrav. Po tem pozdravu je dobil ime velik mednarodni projekt, v katerega smo se leta 2014 vključili tudi na OŠ Brežice.

MIRNO MORJE - flota miru - se že od leta 1994 zavzema za toleranco, integracijo, mir, prijateljstvo in je največji jadralski projekt za otroke s posebnimi potrebami in socialno ogrožene. Flota miru je pomemben prispevek svetovnemu miru, toleranci in prijateljstvu preko meja.

Od leta 1994 se ta dogodek odvija v septembru na južnem Jadranu. Sodeluje že več kot 100 jadrnic. Med samim jadranjem je čas za pedagoško delo z mladimi jadranci, ostane pa tudi veliko časa in priložnosti za druženje in spoznavanje novih prijateljev, še posebej takrat, ko se v eni marini zbere vseh 100 jadrnic.

Pred enaindvajsetimi leti so začeli jadrati z otroki vojne – begunci, vojnimi sirotami. Sedaj smo vključene tudi skupine otrok s posebnimi potrebami, šole, zavodi, domovi.

Življenje na jadrnici omogoča intenzivno socialno učenje ter nudi možnost za pridobivanje novih in drugačnih, a za življenje pomembnih izkušenj in znanj.

16. 9. – 23. 9. 2017

MIRNO MORJE 2017

Letošnje priprave na MM so bile zelo turbulentne že zelo zgodaj, v samem štartu. Že od samega začetka, decembra 2016, ko smo začeli zbirati prijave bodočih udeležencev, je bilo zelo pestro. No, najprej se je zamenjala ekipa spremljevalcev učiteljev. Nera je odšla na študij v Anglijo, Mirna je postala mati mali Donni. Ekipa otrok, ki smo jih želeli odpeljati na Mirno morje, pa se je že do marca 2017, ko naj bi imeli celotno posadko že sestavljeno, kar štirikrat zamenjala. Kombinacij je bilo kar nekaj. Pri sestavi ekipe moramo upoštevati več faktorjev: znanje plavanja, spol (zaradi spanja v kabinah), kdo se s kom razume, tudi teža in velikost nista zanemarljiva. Tri drobne deklice lahko stisnemo v kabino in spijo kot sardelice, dva velika se morata odreči udobju in razkošju, trije XL pa sploh ne zlezejo v kabino. Tako je obveljala peta kombinacija.

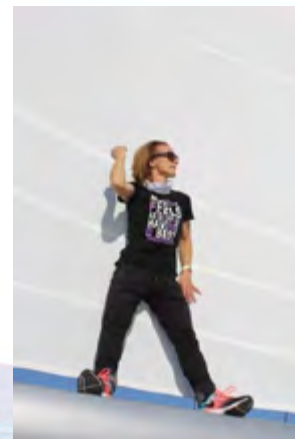
To zadnjo, peto kombinacijo, smo končno tudi prijavi na Dunaj. Ampak tudi ta ni bila dokončna. Če smo že toliko menjali, pa dajmo še enkrat. En deček je zbolel že med počitnicami in ker smo imeli 8 prijavljenih otrok, smo rekli, pa naj bo, tudi sedem jih je dovolj. No, tik pred zdajci je zbolel še David in ostal doma. Ker pa smo za 7 otrok že plačali, se nam je zdelo škoda, da bi mesto ostalo nezasedeno in smo na razgovor povabili fante, ki bi lahko nadomestili Davida in izkoristili to priložnost ter šli z nami. Prva dva nista želela iti, tretji pa z največjim veseljem. Le-ta je bil namreč na seznamu že prejšnje leto, pa žal ni prišel v ožji izbor za posadko. Poleg cele te zmešnjave pa je bila Hedi štirinajst dni pred odhodom na jadrnanje še na operaciji. Še ta šok, da ne bo preveč enostavno. Verjamemo, da bo na morju vse OK, ker smo vse »stresne bonuse« izkoristili v pripravah na MM 2017.

MIRNO MORJE

1. DAN

Sobota, 16. 9. 2017

Leto se kar hitro obrne, še posebej, če se toliko zgodi. Kljub Hedinu hendikepiranosti so priprave stekle. Alenka G. je z mulci pridno trenirala vse do odhoda: pesmi, ples, kretanje ... Vsi so pomagali, Hedi ne sme dvigniti več kot en kilogram, zato letos samo komandira. Vsi se sprašujejo, ali bo to zmogla ... No, kar hitro se je spoprijateljila s to vlogo in na skrivaj tu pa tam tudi kaj lažjega dvignila. Pri nakupovanju živeža za cel teden sta ji pomagali Alenka G. in Mojca Z. Alenka za zgornje police, Mojca za spodnje, Hedi pa je imela spisek potrebnih živil. Vse je štimalo. Ko smo v soboto nosili stvari in prtljago v avtobus, je prišel pomagat še Hajnč. Saj bi njega tudi vzeli s sabo, pa letos žal ni prostora. Mogoče pa kdaj drugič. Ob pol devetih so že prišli prvi člani letošnje posadke. Lenčica in Simona sta najbolj zgodnji. Kmalu za tem pride tudi Integral Brebusov avtobus. Veselo začnemo nalagati prtljago. Najprej škatle s hrano in pijačo, potem osebno prtljago – potovalke in nazadnje še vse potnike. Točno ob devetih in deset minut krenemo izpred šole. Šofer Boštjan predlaga mejni prehod Rigonce, da ne bi predolgo čakali na meji. Odločitev se je izkazala za odlično. Čakalna doba na meji = 0. Hedi je že v Brežicah zbrala osebne dokumente vseh deset oseb. Veselo jih ponudi slovenskemu policistu, ta pa nejevoljno: »Osebne bi morali imeti vsi pri sebi, sicer moram jaz vsakega klicat in kontrolirat.« Oh, zelo težko delo, deset oseb bi moral poklicat in pogledat ... Gremo naprej. Hedi že hoče vrniti osebne otrokom, da ne bo imel še hrvaški policist težave z identifikacijo potnikov, kot jih je imel slovenski. Valter jo pregovori, češ, mogoče imajo hrvaški policisti drugačen sistem pregledovanja. In res je bilo

tako. Policist je počakal v svoji hiški, pogledal osebne in vprašal koliko je odraslih. In že letimo proti avtocesti.

Šele med vožnjo Hedi ugotovi, da nam je naš zlati sponzor Integral Brebus letos podaril vožnjo s skoraj čisto novim malim busom. Menda je šele tri mesece v Integralovem voznem parku. Novi avtobus, izkušen šofer in veseli potniki. Že pred mejo smo začeli prepevati. Valter ugotovi, da se je CD z našimi MM komadi do 9.47 že trikrat prevrtel. Še šofer se je naučil nekaj refrenov. Lenčico pa zanima, koliko je star Valter. Ta ji pove, da več kot 20 in malo manj kot 50. No drobni Lenčici se zdi kar precej star. Od tega tuhtanja ji je kar sladkor padel in hitro začne še ostalim deliti Cedevisa bonbone. Malo pojemo, se smejimo, pogovarjamo in tudi spimo. Hedi je malo utrujena in se uleže kar čez dva sedeža, da lažje prenaša vožnjo. Predel na trebuhu, kjer so šivi, je še malo bolj občutljiv in horizontala ji najbolj odgovarja.

Glavni, daljši postanek: Jasenice, od 12.45 do 13.30. Sledi čisto konkretna malica: dve vrsti pečenke, telečja in svinska. Odlično, se kar topi v ustih. Letos je za pečenko poskrbela in organizirala pečenje

Alenka G. »Zdrobimo« še dva velika kozarca kislih kumaric, pa ene feferone, pa sir Jošt, ajdov kruh z orehi, francosko štruco, pa še odlični domači kruhi Uline mamice. Tudi šoferju smo ponudili našo malico, zakaj pa ne, saj imamo dovolj. Valter prinese še kitaro in zapojemo Aljažku za rojstni dan. Ker nismo imeli tortice, je pihnil kar v piškote - domače »f pogjence«, pa skutno pecivo, ki ga je pripravila Aljažkova mama. WC 3 kune,

ne hvala! Smo šli kar na bencinsko, kjer je bilo zastoj. Zdaj pa hitro naprej s polnimi trebuščki. Smer: Split!!! Še nekaj časa po avtocesti, potem pa izvoz za Trogir, kmalu za tem Kaštel Gomilica, marina Yacht 4You. Tu bomo že četrtrič, počutimo se kot doma. Pridemo do rampe. Najprej nas niso pustili skozi, ko pa povemo, da se šofer z busom vrača takoj, ko izpraznimo avtobus, nas le spustijo na parkirišče. Zabeležimo uro prihoda: 15.30.

Kapitan Valdi že prevzema barko. Hedi se pozdravlja s starimi MM znanci. Ostali zložijo vse stvari z avtobusa. Alenka in Valter gresta v lov za vozički. Kar uspešna sta pri tem, pripeljeta vsak svojega. Namreč, ko je v marini v soboto menjava, je voziček res težko dobiti. Ob 16.00 že začnemo vse zlagati na našo barko z imenom Ojstrica. Otroci si odnesejo stvari v kabine, potem pa jih Valter odpelje na sprehod, ogled marine, plaže. Pa še kitaro vzame s seboj, bodo spet malo vadili. Med tem časom Hedi, Alenka in Valdi zložijo hrano v vse kuhinjske predale, omarice, skrite prostorčke ... Vse na svoje mesto. Otroci se z Valterjem vrnejo prej, kot je bilo naročeno. Pripravimo večerjo, ker že dolgo nismo jedli, ha ha ha ... Pečenka še vedno tekne. Hedi že ureja projektne majice, pa jakne tudi. Vse je oštevilčeno, da kaj ne pomešamo. Otroci z Valterjem in Alenko kartajo. Potem pa vsi pod tuš in kmalu v krpice. Danes malo bolj zgodaj, ker smo vsi utrujeni od poti.

Letošnjo MM zgodbo pišemo mladi jadranci Gal, Aljaž, Alenčica, Rok, Simona, Ula in Saška ter spremljevalci Alenka, Valter in Hedi. Naš skiper pa je tudi letos Valdi.

MIRNO MORJE

2. DAN

Nedelja, 17. 9. 2017

Preteklo noč je bilo ekipno lulanje ob 1.00, potem pa je bil do jutra kar lep mir. Alenka G. je vstala že pred pol sedmo, Hedi pa ob 6.30. Ob 7.00 zbudimo mlajši del posadke. Valter jih odpelje na jutranjo telovadbo in umivanje. Hedi že pripravlja grenadirmarš, ki bo za kosilo. Alenka in otroci pripravljajo zajtrk. Valdi in Valter uštimata vse zastave in reklame. Plan izplutja je bila deseta ura, vremenska

napoved pa ne najbolj obetavna. Tri slovenske barke izplujejo, naš skiper modro oceni, da raje počakamo, da gre nevihta mimo. Ko je začelo res močno zalivati, se prestavimo v salon, nakar začne nekam čudno, trdo padati. In ja, še pravo točo smo doživeli na barki. Kar lepo debela je bila, kot

lešniki. Naša barka pa ne »dihta« ravno najbolj. Pri kuhinjskem strešnem oknu pušča. Marineroti pridejo, prvič zalepijo, še vedno pušča. Pridejo drugič, spet zalepijo, pa malo manj pušča. Smo se zmenili, da bodo raje uporabili veze tam zgoraj in uredili, da bo lepo vreme in nič dežja.

Mi v salonu veselo pojemo in treniramo za ponedeljkov nastop. Eno uro smo še počakali in potem ven na morje. Ob 11.00 marineroti naredijo še zadnje popravke z lepilnim trakom, ob 11.45 pa le izplujemo. Imamo 4–5 ur plovbe na motor, valovi so kar precej veliki. Od samega guncanja je Saški postalo slabo. Ampak to ni nič neobičajnega. Prva pomoč: pošljemo jo v kabino v vodoravni položaj. Navadno

pomaga. Ob 12.00 sledi izjava dneva od Alenčice: »Kaj pa, če nas prepogne nazaj?« Mislila je, če nas prevrne. Valter dopolni razlago, da naredimo luping. Potem pa kmalu izvemo, zakaj ima jadrnica kobilico. Met potjo veselo grizljamo študentsko hrano, pa bananin čips in bobi palčke. Alenka G. na morju opazi bele ovčke – valovčke. Valter pove anekdoto o zajčku in pleši. Valter ima na vrhu glave

bolj malo las. Alenčica bi rekla, da je plešast. Ona ne ovinkari, vedno pove zelo direktno in prav je tako. Valter pa razloži, da rabi lep obraz veliko prostora. Na sploh pa se tale naš Valter, novinec na MM, kar dobro drži. Želi se veliko naučiti, zato z odprtimi usti in ušesi poslušša kapitana Valdija, ki z njim deli svoje jadralske izkušnje in modrosti

jadriranja, sidranja, muringov ... Roku je dolgčas, ker se samo vozimo. On bi akcijo, on bi se kopal, skakal v vodo. Tudi Hedi gre malo počivat, medtem ostali v kokpitu malicajo salamice, sirčke, kumare in druge dobrote. Potem se grejo še pantomimo. Rok kaže smrdljivo morsko spužvo. Po dolgi plovbi se spet pojavi hrepenenje po hrani.

Pridemo v marino, Valdi se hoče privezat na desno, marineroti nas šibajo levo. Zmaga spet Valdi, vežemo se na desno ... Tako imamo WC bližje, pa še nismo povsem na začetku pomola oziroma na koncu. Alenka odpelje mladino na kopno, Hedi dokonča kosilo. Danes je zelenjavna juhica, s paličnikom zmiksana, pa še kroglice zraven. Potem pa še grenadirmarš in zeljna solatka. Skoraj nič ni ostalo, vse smo zmleli. Samo ena porcija grenadirja je ostala, to pa bo snedel kapitan za večerjo.

V marini so se že začele delavnice MM, ki jih organizirajo Avstrijci. Hedi tokrat ostane na barki, počiva, kot ji je zapovedal doktor, pa še nekaj MM kamenčkov mora dokončati. Valdi že prej pripravi TV, ker danes je finalna tekma Evropskega prvenstva v košarki. Slovenija – Srbija. Tekma se začne, v začetnih minutah Srbi malo vodijo, potem pa pride na barko naša navijaška posadka. Bili so na

predstavitvi MM – pozdravni govori, otvoritev, pa še disco. Posedejo se okoli mize, vsi tako glasno navijamo, da se vse ziblje. Avstrijci na sosednji barki samo debelo gledajo in se čudijo, kaj je zdaj to. In JAAAAAA, naši so zmagali. Slovenija je postala evropski prvak v košarki. Bravo naši!! Kmalu se zunaj zaslisi: Slovenija, od kod lepote tvoje ... Nekdo igra na trobento in hodi po pomolu, mi pa pojemo. Super!! Odlično!!! Lep zaključek današnjega dne.

Mulčki in mulke povečerjajo še nekaj mlečnega, pod tuš, pa zobe oprat in brž v postelje. Jutri je nov dan in čakajo nas nove dogodivščine.

MIRNO MORJE

3. DAN

Ponedeljek, 18. 9. 2017

Zjutraj Valter najprej odpelje otroke na WC, pa na jutranjo telovadbo – sprehod. Nazaj grede prinesejo sveži kruh za zajtrk. Kapitan še vedno ni pozabil, ko je Hedi pred tremi leti za zajtrk narezala stari kruh, svežega pa šparala za naslednji dan. Tokrat nareže svežega. Jutri bosta itak oba stara, so jo podučili. Opravimo vse potrebno pred izplutjem. Smer: otok Šolta, marina Maslenica. Še prej se

ustavimo v zalivu pri Velem Drveniku. Čudovita voda, čista, lepe modre barve ... Rok je že nestrpen in želi čim prej v vodo, na »bombico«. Vržemo sidro, se zvežemo skupaj z drugimi barkami in nato res

sledi kovanje. Valter je ulovil hobotnico – Hobo, in si jo je nadel na glavo ter se počesal na prečko: tri lovke na levo, štiri lovke na desno, z eno pa se je Hoba držala za tistih par Valterjevih las, ki jih še ima na glavi. Verjetno pa se je raje priselala na predel brez las. Ziher je ziher. To pa še ni vse od Valterjevega ulova. Na nož je nabodel še en morski list, ubogega reveža, si misli Gal, ko ga gleda. Po kovanju smo pojedli prvo rundo ričeta in nato jo počasi mahujemo proti Šolti. Sonček še naprej sije, tudi vetra je nekaj, da lahko celo jadramo. Na Šolti se privežemo, tokrat precej daleč od kopenskega stranišča. In že takoj akcija na 300 obratov. Obleči je treba gusarske kostume, danes namreč nastopamo z našim gusarskim plesom, pa Bučarjevo Tisti ljudje. Za to pesem smo se učili tudi kretati. To smo se učili od Melise Herakovič, ki obvlada znakovni jezik. Letos je šele začetek, do drugega leta naštudiramo v nulo. Letos je naša ekipa nastopala prva,

navadno smo zadnji, ker potem delimo še kamenčke in jabolka. Ker pa je Pozejdon, bog morja, letos na svojo misijo povabil še našega Valdija, smo zaradi lažje organizacije, nastopali prvi. Nastop je bil uspešen, lepo smo odplesali in odpeli. Po nastopu so vsi udeleženci prejeli še Pozejdonov krst. Kmalu je sledila peka palačink. Hedi že tradicionalno to naredi v kokpitu, to je zgoraj v krmnem delu barke, takoj, ko stopiš na ladjico. Po izjavah lačne posadke z Ojstrice so palačinke, ki jih naredi Hedi, najbolj okusne, fantastične, vrhunsko slastne, odlične, fenomenalne, edinstvene in predvsem zelo velike. Simona je rekla, da so dobre za prste polizat. Po in med palačinka party je tudi disco. Aljaž je spoznal novega prijatelja, Nikota iz Avstrije, natančneje iz Salzburga. Aljaž je presrečen. Čeprav govorita vsak svoj jezik, se odlično razumeta, pogovarjata se kar z rokami, pa tudi nogami če ne gre drugače. Še en dokaz, da prijateljstvo ne pozna meja. Tudi Simona je navezala stike s fejsť fanti, pobi iz sosednje fare. Ta čas pa Hedi speče še nekaj palačink. Saška in Alenka sta si dali duška na plesišču. Saša obvlada vse ritme.

Salsa, valček, polka, disco fox ... Skratka, strastna plesalka je, ki je pokazala svoje skrite talente. Že prej, med nastopom, pa sta Gal in Rok sodelovala kot asistenta čarodeja iz Avstrije. Dan pa je popestril še Valter z igranjem na kitaro.

Pozabili smo povedati, da smo poleg odličnih palačink pojedli še štiri kozarce domačih kompotov, breskve in češnje. Nekaj smo dobili od Aljažka, nekaj od Milana iz Vitomarcev. Zvečer so Aljaž, Gal in Alenka pisali ladijski dnevnik, Gal je vmes še parkrat zaspal, Aljaž pa se je pozabaval z besedo AMFITEATER, ki mu ni šla od rok, še manj pa z jezika. Alenka si je dala na oči zobotrebce, ker so ji od utrujenosti očesne polknice kar dol padale. Tako težke so bile, da jih sama ni več mogla držati odprtih. Rok pa je od silnega ritmičnega miganja s trebuhom in bokobrani od hude utrujenosti zaspal kot žganček, do nosu pokrit s kovtrom. Ula je držala lučko, ko je Simona navezovala stike. Amorjeve puščice so švigale po zraku kar z nadzvočno hitrostjo.

MIRNO MORJE

4. DAN

Torek, 19. 9. 2017

Pred četrto uro zjutraj je strela najprej zbudila Hedi, nato še Valterja. Hitela sta pospravljat, kar bi se lahko zmočilo: kopalke, brisače, teniske ... Potem sta zbudila še Valdija, da je pomagal zložiti tendo na kokpitu. Valter je potem zapiral še vsa okna, lopute na premcu in to pod krinko, da je policaj, ki preverja osebne dokumente. Skratka, okna je zaprl tako skrbno in natančno, da je Alenki 1 in Alenki 2 zmočilo posteljo. Nato sta s Hedi pospravila še vse naše čevlje, da so bili pod streho. Valter je dvignil gajbico in jo nežno potisnil na severozahod jadrnice, privezane na koncu pomola.

Čarodej Franz je naredil včeraj iPhone trik, plastični lepljivi ščurek pa se je med trikom znašel na Rokovi dlani. Preden smo štartali s Šolte, so skiperji iskali najbolj ugoden trenutek, da čim bolje pobegnemo in se izognemo večjim nevihtam. Dobro smo se oblekli, ker je močno pihalo. Med plovbo je odmevalo petje in igranje kitare, včasih ena pesem, včasih kar dve hkrati. Fantje proti puncam. Mi smo hiteli, za nami pa nevihta. Bomo pobegnili ali ne? To je zdaj vprašanje.

Bili smo že čisto pri vhodu v marino, nevihta pa tudi. Naš izkušen skiper Valdi naredi manever: obrat barke in gas proti vetru, skozi nevihto. Otroci so varno ležali v kabinah, Valter, Valdi in Hedi so bili zunaj. Hedi je bila za moralno podporo, ker še ne sme nič fizično delati. No, nevihta se je umirila, tako da smo lepo mirno in varno vpluli v marino Yacht 4You, na pomol B.

Rok, Gal, Aljaž in Saša trenirajo mornarske vozle. Ja, mladi jadranci se morajo naučiti tudi nekaj mornarskih veščin. Pa so študirali: pašnjak, osmica, moški vozle ... »Pero Pero po« je glavni komad dneva, pa ne samo dneva, celega

tedna, to je bil pravi hit MM 2017. To je glavni MM hit, moraš videt, doživet. Kasneje je odmeval še po pomolih B, C ... Na poti med prepevanjem sta se čudežno izgubili Simona in Ula ... Nekje v smeri vzhodno od WC. To je že standardno.

Na delavnicah so se vsi tetovirali ... srčki, srčki, srčki ... Rok si je dal narisat na trebuh Darkmola (karkoli že to sploh je ...), Gal pa geparda. Še prej pa smo narisali našo letošnjo gusarsko zastavo. Pa tudi bobnarske delavnice so bile cool. Klobučnjak se je znašel na nogi Alenke G. Aljažek je z Nikom odšel na znanstveno diskusijo o njegovem izvoru. Ali je iz Avstrije ali Avstralije? Rok se je igral s prebavili klobučnjakov in jih mečkal. »Kakva sreča za Hrvatsku!« ves čas ponavlja

Alenka. Hedi je malo počivala, ker ji vsi grozijo, da je predolgo na nogah. Po počitku je šla delat večerjo. Kuhane klobasice, pečen krompirček, zeljna solata. Pa še napolitanke za desert. Gal je izjavil, da učiteljica Hedi angelsko kuha. Simona in Ula sta naredili kar tri neumnosti. Za kazen pomivata posodo in to vse do sobote. Tega se je najbolj razveselil Rok, ker zdaj on ne pride več na vrsto za pomivanje. Valterjeva poučna ob tej priložnosti: Ne norčuj se iz nesreče drugega. Nikoli ne veš, kdaj doleti tebe. Pa če tudi je to samo pomivanje posode.

MIRNO MORJE

5. DAN

Sreda, 20. 9. 2017

Alenka G. ne more spati, glasba je preglasna. Ob 5.30 gredo nekateri na WC in potem nazaj do 7.00. Hedi prinese tri štruče svežega kruha. Zajtrk pripravimo kar v salonu. Rok sedi v kotu, da je dovolj prostora za bokobrane. Jemo pa sir, salame, poli, jogurt, kruh,

marmelado, čaj, čokolešnik ... Po zajtrku danes Rok opere posodo, Simona in Hedi pripravljata vrvice za delavnico imenovano »obesek za ključce«. Kmalu za tem se odpravita z vsem materialom za delavnico na »Info Point«, da jima avstrijski organizatorji dajo primeren prostor.

Vreme pa je grozno, prav nič prijazno za tak dan delavnic in drugih aktivnosti. Zelo mrzlo piha, pa še kakšna kaplja pade tu in tam. Med tem časom ostali že pripravljajo osnovne surovine za kosilo. Gal, Rok in Saša lupijo krompir. Aljaž petnajst minut zelo natančno na štiri milimetrske rezance zreže eno ogromno pirino palačinko, ki bo za v juhico. Tudi Rok jih nekaj nareže. Danes se bo juha prilegla, ker je hladno.

Pripraviti je treba še solato. Rok in Simona režeta zelje. Ko pripravijo vse potrebno za kosilo, se

odpravijo na delavnice. Danes namreč ne plujemo, vse se dogaja v marini Kaštela Yacht 4You. Gal, Aljaž in Rok se najprej pomerijo v dirki z invalidskimi vozički. Potem delajo v parih in Alenka vodi Roka tako, da ga usmerja proti morju, vendar ji kljub trudu ne uspe, da bi ga skipala v vodo. Bili so še na prvi pomoči – oživljali so PP lutko. Pa na delavnicah gipsanja je bilo zanimivo, najbolj všeč pa je bilo fantom. Hedi s Simonino pomočjo vodi delavnico Izdelaj si obesek za ključce. Tudi Ula je pomočnica. Ob

12.00 zaključimo z delavnicami, vreme se še malo poslabša. Hedi dokonča kosilo. Na meniju je danes

juha s palačinkinimi fritati, naravni zrezki s česnom in šunko, pire krompir s praženo čebulo. Jedli smo v salonu, ker je v kokpitu prehladno. Imeli smo 10 zrezkov in 11 lačnih ust. Po prvem krogu deljenja hrane v ponvi še vedno ostanejo trije šnicli. Rok dobi repete, pa Valdi in Valter tudi. Moški pač rabijo več. Saška in Alenčica pojedsta vsaka en mini zreščič. Tudi zelje gre dobro v promet. Ula in Simona sta kazenski pomivalni stroj, Hedi gre počivat, ostali malo manj. Niso nič utrujeni, oni bi akcijo. Po pomivanju se vsi odpravijo na kopanje na marinsko plažo. No najbolj hrabra sta Rok in Gal, ki se edina kopata v morju. Roka tiščijo kopalke, Gal pa se je od hudega mraza kar skrčil. A oba bi srčno rada skakala v vodo. Rok v globini vode išče skale – varnost je na prvem mestu. Približa se jim mlad domačin in jim svetuje, da gredo skakat raje na pomol, je vseeno bolj varno. Z njim je kuža po imenu Mali, ki pa v resnici sploh ni mali. Le ime so mu dali, ko je bil res še majhen. Kopanje ni trajalo dolgo. Rok je bil čisto rdeč, Gal pa moder. Nato sta se oba pol ure grela pod tušem. Ampak toliko jih pa ne

zebe, da ne bi zmoгли še enega sladoleada. Med tem časom s počitkom zaključijo tudi Hedi. Vsi se vrnejo na barko, z njimi pa še novinarka Jasna in snemalec Gorazd. Pričakujejo izjave naše posadke, oziroma posameznikov. Najprej je korajžen Rok, pa potem še Gal, Simona, Aljaž in nazadnje še Valter. Simoni je bilo malo nerodno, zato smo se ostali umaknili na premec. Popoldne je še dolgo, zato si ga zapolnimo z raznimi aktivnostmi, kot so activity, vislice, ... Hedi vmes naredi še »fotošuting«, ker je ravno pravo sonce na jadrnici. Gal se ne bi fotografiral, ker to menda malo boli, ampak res čisto malo... Alenčica spet ne najde bele MM majice. Na barki in pomolu se poje, Valterja pa igra na kitaro. Najbolj je glasna drobna Alenčica. Še snemalec se vrne s kamero in posname kader. Gal se kuja, ker mu Rok kaže rožičke.

Malica je danes bolj lahka. Sadje, keksi ... Ostane še malo časa do zaključne prireditve. Na barko pride še Lepi Luka, pa Aljažev prijatelj Niko. Ob 19.00 se odpravimo na zaključno prireditev, med tem časom nas najdejo še Anine nečakinje, ki so prišle obiskat Simono in Alenko. Dolgo so nas iskale po pomolu D, mi pa smo danes privezani na pomolu B. In še dobro, da je Alenčica bolj glasna, da so nas opazile.

Aljaž kmalu postane utrujen, Alenka ga odpelje na toplo na barko. Potem gresta kmalu tudi Rok in Gal. Hedi pleše s Saško, da je ne zebe. Simona in Ula se družita s prijatelji – novimi. Na barki Alenka pripravi topel čaj, pa sendviče, mleko in čokolešnik. Kmalu pridejo še drugi,

Valter se po večerji s puncami vrne nazaj v disco. Aljaž pa kar v posteljo. Večerno toaleta danes opravijo bolj na hitro, ker jih zebe. Rok gre v svojo kabino. Sam je v kabini in se na ves glas smeji. To spada menda v njegov pred spalni protokol. Zanimivo, zanimivo. Hedi pomije posodo, desert, ki ga je pripravila za jutri, pa gre v hladilnik. Jutri je potrebno zgodaj vstati, ker imamo formacijsko plovbo. To pomeni, da gre iz marine vseh 100 jadrnic MM. Mi smo na vrsti že drugi, ker smo čisto na začetku pomola B, ki prvi štarta. Upamo, da bo vreme primerno in da ne bo morje preveč razburkano.

MIRNO MORJE

6. DAN

Četrtek, 21. 9. 2017

Danes je bujenje bolj zgodaj, tudi izplujemo prej, ker imamo formacijsko plovbo vseh MM jadrnic. Zbudimo se že ob 6.30, v kopalnici je že gneča. Valter mimogrede prinese še tri štruče kruha, Hedi skuha hrenovke za zajtrk, kapitan pa je na sestanku skiperjev. Barko moramo čim prej pripraviti za odhod. Nič ne sme biti obešeno na ograji (perilo, brisače, kopalke ...), kabine morajo biti pospravljene, ravno tako kuhinja in cel salon. Začne se točno ob 8.00 na pomolu B. Naša Ojstrica izpluje druga po vrsti. Simona je že od včeraj žalostna. Raje bi plula proti Vodiciam, ne pa na Brač. Adijo Dino! Od 8.00 do 9.00 se zbiramo v zalivu pred kaštelansko marino. Vseh 100 bark se formira v nekakšno zvezdasto obliko in plujemo skupaj v Kaštelanskem zalivu.

Vzdušje je pravo, malo napeto, tudi žalostno in rahlo v pričakovanju. Poslušamo šumenje morja, veter, glasbo ... Nekateri točijo bridke solze, srca so zlomljena in zaljubljena. In vedno znova se

postavlja vprašanje: »Zakaj na Brač, zakaj ne v Vodice, zakaaaaaj?« V lepem sončnem vremenu 100 belih jadrnic mirno pluje naprej. Lepo, prijetno za oči, dušo in srce. In nekaj čarobnega je spet v zraku. Letošnja skupna akcija med plovbo je dvig zastav. Vsaka posadka ima na jadrnici svojo zastavo, ki smo jo narisali v torek zvečer. Na naši je navihani mornarček in vsi, ki smo letos v posadki. Naša imena so na zastavi in vsak ima svoj znak miru, ki ga je pobarval v svoji barvi. Na odštevanje po UKW postaji bo na vsaki barki eden dvignil zastavo, jo potegnil po štriku navzgor, kot se to pač počne. To je zelo častna zadolžitev, privilegij in seveda velika čast. Na naši barki je ta čast doletela Valterja. Na odštevanje se je na jambor – vrvico dvignilo 100 različnih, edinstvenih in barvitih zastav. Plujemo bolj spredaj, Simona žalostno gleda ali bo kje opazila Dinovo barko. Nič. Ampak ta želja po srečanju je bila tudi pri Dinu tako močna, da je njegova barka prej našla našo. Skiperja obeh jadrnic imata »izreden posluš za ljubezen«. Izvedeta manever: sekundni dotik z bokom jadrnice – poljub v slovo. Bokobranci so se dotaknili, mogoče tudi Simona in Dino. In solze so spet tu. Adijo, Dino ...

Med plovbo grizljamo jabolka, palčke... Valter med plovbo ponudi jabolka tudi Avstrijcem na sosednjem katamaranu. Mečemo vsakemu posebej, nekateri so v lovljenju bolj spretni, drugi manj. Sledi naslednje, novo skupinsko dejanje vseh jadrnic. Vsi, prav vsi, spet na štetje preko UKW postaj.

Razvijemo Genovo. To je jadro. Ooooo, kako čudovit prizor! Še nekaj časa plujemo vsi skupaj, ob 11.00 se razkropimo in plujemo vsak v svojo smer, proti matični marini. Naša barka pluje v smeri Milne na Braču. Da ne bo kruh slučajno preveč star in suh, hitro pripravimo malico. Pospravljamo zaloge - »special« telečja tuna s česnom. Zelo okusno. Iščejo primerno mesto za sidranje. Valter čaka ne kapetanov ukaz za spuščanje

sidra. Zaliv Nečujam. Medtem je Danilo zapel sidrno verigo že zasidrane barke nekega Nemca – ne MM. Naš skiper Valdi, ki se takoj znajde v nepredvidljivih situacijah in ima za vsako težavo najhitrejšo rešitev, se na vso moč zadere Danilu in njegovi ekipi, kaj naj naredijo: prevlečejo naj vrv pod verigo in jo dvignejo čez sidro. Manever je popolnoma uspel, razjarjeni Nemec je še nekaj šklepetal z zobmi, poškodb ni bilo ne na materialu ne na posadki, torej zakaj bi se razburjali. Mogoče je pa Danilo to naredil namerno, da vidi, kakšna bo reakcija, ha ha ha ... Kdo bi vedel? Mi se malo umaknemo v manj vetrovni del, vržemo sidro, napihnemo Agijev sup in gremo v vodo. Še prej pa se borimo z osami. Kar naenkrat jih je polno vse povesod. Rade imajo posebno salamo. Rok išče mišolovko, da bo tolkel ose. Ja, mišolovko je rekel. Verjetno je želel muholovko oz. loparček za

muhe. Kmalu Gal in Rok skočita v vodo. Nastane rahla plima, voda naraste. Rok je zelo ploven, sploh ga ne moreš potopiti. Je kot ribiški plovček, ves čas se drži na površju. Celo nekaj meduz so našli naši

kopalci tu v zalivčku. Valter in Valdi zrihtata sup. Gal in Rok sta prva gor in prav kmalu tudi dol. Malo ju muči ravnotežje. Pridruži se jima tudi Alenka G. Ona pleza gor, Gal pade dol, Rok pa vleče oba s supom vred. Alenki uspe splezati gor, Rok pa jo spet hitro skipa dol. Zabavno. Ose pa še kar napadajo.

Skiper pozna trike tudi za to nadlogo – v skodelici zakuri kaffe. No, ni bilo ravno za dolgo. Tudi suparji so se začeli potapljati. Z namenom. Z dna potegnejo ježa – morskega seveda. Nekateri ga še niso videli v živo. Valter pazljivo položi ježa na roko, pa tudi Aljaž ga drži in obe Alenki. Ula najprej sploh ne gre v vodo, ker ima - po besedah Alenčice - rdeče perilo za obešat. Saša se greje na soncu, ker jo je včeraj zeblo. Ula in Simona se še kar tolažita v kabini. No vseeno si premislita in

gresta skupaj na sup. Alenčica odpre masažni salon na palubi, Hedi ji posodi sivkino masažno olje. Najprej seveda pride na vrsto priljubljeni Gal, potem Valdi in še Valter. Alenka G. pa masira Saško. Fanta veselo skačeta s premca, pridruži se jim še velika Alenka. Valdi izve, da je moramo biti ob 16.00 v Milni, ker potem ne bo več mesta – priveza, četudi imaš rezervacijo. Alenka hiti iz vode, Hedi pomije posodo od malice in že štartamo. Med plovbo

prinese Hedi še desert, ki ga je naredila včeraj zvečer – čokokoko. Krčani se že oblizujejo, ko nas gledajo s sosednje barke. Tomaž približa barko, da se jim sline še bolj cedijo. Mi pa seveda tako prijazni in hitro pripravimo 10 koščkov na krožnik in v vrečko. Valter in Ida s svojo ekipo izvedejo manever - čaklja in pecivo. Uspešno. Čakljo nam takoj vrnejo, pecivo zadržijo. Pogrešajo pa smetano. Žal smo jo že pojedli. Ni več, zmanjkalo. Več sreče prihodnjič.

Valterju se kar učke svetijo. Zakaj? Ja, krmilo naše ladjice drži v rokah. Bližamo se Milni, Valdi pripravi vrvi, še nekaj mest je prostih. Nismo zamudili. Hitro pristanemo. Simona, ki je bila tu že lani, odpelje mlajši del posadke na WC. Lačni še nismo, zato se odpravimo na izlet po mestu. Če ima kdo kaj denarja s seboj, ga ima zdaj možnost zapraviti. Prvi je Aljažek, pa Roki tudi. Drugi niti ne zapravljajo kaj dosti. Srečamo še gospoda iz Diving centra, ki nam ponudi ogled njegovega potapljaškega centra. Bomo videli, če bomo uspeli še to vriniti v naš napolnjen urnik. Kmalu se vračamo, treba bo skuhati večerjo. Danes na jedilniku: testenine in omake iz tune ali paradižnika. Pa še kisle kumare,

rdeča pesa, mešana solata ter parmezan za povrhu. Hedi je že precej utrujena, zato mora malo počivati. Ula in Simona še nista odslužili celo kazen, torej spet pomivata. Hedi počiva v svoji kabini, Valdi smrči na kavču pri kapitanovi mizi, ostali se igrajo Activity. Najboljši je Aljaž. Super kaže pantomimo, odlično razlaga ... Samo večkrat mora opozoriti Alenko G., naj bo zbrana in skoncentrirana, drugače ne bo nič uganila.

Smeji se do solz, Aljaž pa ostaja smrtno resen in skoncentriran na svojo nalogo. Hedi medtem naredi še jabolčno čežano, Valdi še kar drema, Simona se pogovarja po telefonu. Ula tu pa tam pogleda k Simoni, pa spet malo v salon, kjer igrajo Activity. Mala Alenčica že trdno spi, tudi vsi ostali gredo danes malo prej v postelje. Še prej pa seveda tuš, pa zobe umit ... in lahko noč.

MIRNO MORJE

7. DAN

Petek, 22. 9. 2017

Danes se je prva zbudila učiteljica Alenka. Ob 6.00 je imela »kikiriki« budnico. Tudi Valter je bil zgoden. Hedi je že včeraj pripravila jabolčno čežano, zjutraj jo samo še malo obogati z začimbami in zmiksa. Paličnik pa je bil budnica tudi za kapitana in ostale jadralčke. Danes, v petek, je tradicionalno sladek MM zajtrk. Hedi že pripravlja carski praženec ... Porabi 15 jajc, pa belo in pirino moko, pa mleko brez laktoze. Kapitan, ki ima pod kontrolo vse, kar se dogaja na barki (no, skoraj vse ...), je z enim očesom spremljal tudi to, kako je Hedi pripravljala šmorn. On namreč ni samo skiper in jadralček, tudi kulinarika mu ni tuja. Alenka je postopek priprave testa opisala takole: Hedi je mehanično omlatila jajca, posebej rumenjake in posebej beljake. Iz beljakov je nastal sneg ... Aljaž še nikoli ni videl snega na morju. No, zdaj bi mu skoraj uspelo, če bi se pravočasno zbudil. Snega je bila polna skleda. Ko je bilo testo že narejeno, Valdi pazljivo vpraša: »Kako pa si sneg vmešala v testo?« »Na roke, vendar«.

Snega ne smeš z mikserjem vmešati v testo, ker potem vse »skupaj padek«. Tudi mulčke ta čas že zbudimo, da pridejo k sebi, potem pa še na zajtrk. Hedi vpraša, ko začne pisati dnevnik: »Kaj pa ste delali pred zajtrkom?« Odgovor: »Tečnarili.« Če jih 10 minut pustiš same, si kar ne znajo najti dela, niti zabave. Najraje kar čakajo ... Zajtrk je danes kar pozno, ob 9.00, ker se nam prav nič ne mudi. Fantje morajo še odnesti smeti, če bodo našli kontejnerje tu v Milni. Za zajtrk imamo danes carski praženec z vaniljevim sladkorjem, pa jabolčno čežano in

razne kompote. Po zajtrku je Valdi organiziral čiščenje barke. Aljaž je zelo natančno zložil kompas.

Danes ni bilo vse čisto jasno glede urnika in kdaj izplujemo. Potem prileti še informacija, da imamo skupinsko fotografiranje v temno in svetlo modrih majicah. Slovenski skiperji so ugotovili, da se ne splača čakati na pumpi, da bi natankali ladjo in so to bolj pametno uredili. Namesto barke, so najprej napolnili kanistre in potem so gorivo prelili v rezervoar barke. Po skupinskem fotografiranju Lepa Nina izvaja donatorske in sponzorske obveznosti. Majčke gor, majčke dol ... Še mačke so prišle pogledat in se malo pokazat. V zalivu pred tank štelo je gneča, najprej dve veliki ladji, pa še cel kup jadrnic. Mi smo natankali in odplujemo ob 11.30 v zaliv, da se še malo okopamo, pa še sup imamo zunaj. Kar fino se nam zdi, ko plujemo mimo pumpe in vemo, da je naš rezervoar že napolnjen. Nekaj časa plujemo in potem iščemo primerno mesto za sidranje. Skoraj ga že najdemo, ko kapitan Valdi opazi, da ena barka dviguje sidro in mi se hitro prestavimo na njihovo mesto. Fantje so že neučakani.

Gal sprašuje, če bo lahko supal, Roka zanima, če bo lahko skakal s premca. Punce so še kar zadržane, Ula obeša rdeče perilo, Simona si celi srčne rane, Alenčica nagaja fantom, Saška se ne more odločiti, kaj bi. Aljaž bi šel, če se ne bo potopil, zato bi bil raje na supu z učiteljico Alenko. Aljažka oblečemo v fluorescentni oranžni jopič in je takoj bolj korajžen. Učiteljica Alenka nagovarja Saško, ki pa ji ni ravno do vode. Potem v akcijo stopi še Hedi. Uspe ji

pregovoriti Saško, da se le preobleče v kopalke. Valter čaka v vodi, če bo potrebna pomoč. Hedi jo najprej stušira, da ji ne bo v morju hladno. Ja, prav berete. Tudi tuš imamo na barki – za nujne potrebe. Sašo pregovorimo, naj gre najprej v rešilni jopič, to jo bo namreč 100 % držalo nad vodo.

Rok ima tak rešilni jopič kar vgrajen in nima problemov, da bi potonil. Skiper Tomaž pripelje mimo z gumijakom in Tohatsu motorjem. Vprašamo, če bi en krog okoli bark popeljal tudi našo Sašo. Seveda prijazno sprejme našo prošnjo in Saška se že veselo vozi. To pa še ni vse, ko se vrne s panoramske plovbe okoli jadrnic, jo spravimo, počasi in zelo pazljivo tudi v vodo. In Saška plava kot prava žabica in lovi Valterja, ki plava kot žabon. In ugotovi, da to sploh ni

tako grozno. V globoki vodi pa se še lažje plava. Gal je še bolj naspidiran. Najprej supa okoli naših jadrnic, nato ga, kot mladega moškega, pritegne vonj po gorivu in izpušnih plinih. Skiper Tomaž to opazi in ga povabi v čoln in mu razloži kako to funkcionira. In glej ga zlomka, ne traja dolgo, ko že ima dve »bejbi« na krovu. Aljažek pa veselo supa z učiteljico Alenko. Hedi poskrbi za lačne želodčke.

Danes imamo testenine z dvema različnima omakama – tuna in haše. En kilogram makaronov poide kot bi mignil. Sveže zelje smo že pojedli, zato imamo zdaj Milanove kumare, sladko-kislo vložene, pa kislo papriko in rdečo peso. Danes je bil res pravi dan za kopanje in druge vodne vragolije. Sprašujemo se, do kdaj se moramo vrniti v marina in kdaj bo večerja, ki

nam jo tudi letos časti marina Kaštela Jacht 4You. Od nekje prileti informacija, da je večerja ob 18.00. Hitro

gremo tja, pa smo vseeno že malo pozni. Letos je spet večerja v zgornji

restavraciji marine. No, smo bolj kratko potegnili. Za celo posadko (11 ljudi) smo dobili 20 čevapov, 2 tetrapaka z 1/3 soka, nekaj pomfrija. Valter je presenečen in vpraša, kako je to mogoče in zakaj je hrana tako postana. Razložijo mu, da so dobili naročilo, da pride na večerjo 80 ljudi in to ob 17.00. Oni so pripravili hrane za 100 ljudi, prišlo pa jih je 150 in je vsega zmanjkalo. Naslednje leto bomo tam že ob 17.00. Odločili smo se, da na barki naredimo še cvrtje, da ne bomo lačni. Če že cel teden lepo jemo, pa tudi zadnji večer ne smemo ostati lačni. Na poti proti barki srečamo še našega starega prijatelja Anteja iz Splita, taksista, ki nas je leta 2014 peljal do Splita in nazaj. Rekel nam je: »Kad got tribate, samo mi recite, za vas je gratis. Nema problema, prijatelji smo.« Ampak letos nismo šli nič v Split, zato te usluge tokrat nismo koristili. Mogoče pa še kdaj prav pride.

Nismo delali cvrtja, ampak smo pojedli, kar je ostalo od kosila, pa še malo mleka, krispijev in čokolešnik. Vsi smo tudi že pripravili in spakirali svoje potovalke, da bo šlo jutri zjutraj hitreje. Na srečo smo kar veliko pojedli in ni ostalo veliko hrane, ki bi jo morali nositi domov. Kar dobro smo vse skupaj splanirali. Danes kar vsi govorijo, da še ne bi šli domov. Hitro se je obrnilo teh par dni. Ravno prav je bilo.

MIRNO MORJE

8. DAN

Sobota, 23. 9. 2017

Alenka G. je ob pol šestih že prvič pokonci, nekateri so že šli na WC. Vzdušje je bolj mirno, zavedamo se, da gre naša dogodivščina h koncu. Tako pač je, vsega lepega je enkrat konec. Barko je treba do 9.00 zapustiti in pospraviti vse svoje stvari, odnesti smeti ... Da ne bomo lačni, za zajtrk pospravimo špajzo. Danes bo čaj za vse, pa nekaj jajc je še v hladilniku. Alenka gre še v trgovino po kruh, da bo nekaj še za na pot. Hedi popraži nekaj Žerakove mesnine, pa 10 jajčk gor, pa bo. Roku se kar učke svetijo: »Uuuu, kako fino diši!« 10 jajčk za 11 ljudi ni ravno veliko, čeprav je zraven še slanina. Zato Hedi »počisti« vse in »uniči« še 10 jajčk. Tako smo na koncu vsi siti. Kdor pa je lačen, si je pa res čisto sam kriv. Hrane je bilo ta teden res dovolj. Še Hedi se je zredila za pol kilograma. Valter gre v lov za

transportnim vozičkom. Robo (potovalke, škatle ...) je treba spraviti do avtobusa. Ker je avtobus malo večji, ga niso spustili čisto do marine in je moral počakati pred rampo. Fantje odpeljejo en voziček in jih ni več nazaj. Punce od nekod pripeljejo še en voziček, naložimo robo in gremo proti izhodu. Tam nas stroga marinerka ustavi, da z vozičkom ne smemo ven, čez zapornico. Ja, a zdaj bomo pa še 200

metrov do busa vsako potovalko in škatlo nosili?? Valter je moral dajat stvari menda kar čez ograjo in to ne ravno nizko. Hecno, hecno. No, smo se vseeno nekako znašli. Valter je s fanti en voziček uspel prešvercat mimo marinerke, tam so ga raztovorili, potem pa smo pri rampi za grmom delali samo menjave. Menjali prazen in poln voziček, tako, da je marinerka videla samo, da se prazen voziček hitro vrača nazaj. Posebej v eno škatlo si pripravimo še malico za na pot, za prvi večji postanek ob avtocesti. Hedi še zadnjič pregleda notranjost barke, če bi slučajno kaj pozabili. Nič ni ostalo, vsaj našli nismo ničesar več. Otroke še enkrat pošljemo na WC, da bo na poti mir. Poslovimo se še od Valdija, našega skiperja, in adijo Mirno morje. Na avtobusu kmalu vsi zadremamo. Velik del poti prespimo in že sledi postanek ob avtocesti, na postajališču, katerega ime si nismo zapomnili. Na mizo

postavimo škatlo z dobrotami, narežemo kruh, korenček, kumare, mesnine Žerak, sir... Dobro in do sitega se spet najemo in že šibamo naprej. Šofer spet zmaga. Najprej na cestninski postaji nič ne čakamo, pa potem še na malo mejo Rigonce. Zelo hitro smo spet skozi, brez čakanja. Naredimo še manjši ovinek čez Čatež, poberemo Hano in direkt pred šolo OŠB. Tam nas že čakajo starši, da objamejo in stisnejo svoje mlade jadralce. Mi smo se na morju večkrat objeli, si zaželeli in povedali kaj lepega ali pa nekaj sekund v tišini uživali v prijetnem objemu. Zdaj vsi vemo, da objemi delujejo zelo zdravilno. Zato podarite čim več objemov svojim bližnjim, prijateljem ali pa samo znancem. Presenečeni boste, res deluje.

Mirno morje, se vidimo naslednje leto.

Tisti ljudje (Rudi Bučar)

Sanjamo z odprtimi očmi in gledamo na lepe stvari.
Slišimo nežne glasove, ki v mehko melodijo nas ovijajo.

O, ja to smo tisti ljudje,
ki pojemo in plešemo.

O, ja to smo tisti ljudje,
ki smo s soncem obsijani in gledamo naprej.

Ko gledamo z višine na ta svet, se tu in tam zazdi ves preklet.

Če se spustimo z oblakov na hribe in gore, nas reka odpelje v sinje modro morje.

O, ja to smo tisti ljudje,
ki pojemo in plešemo.

O, ja to smo tisti ljudje,
ki smo s soncem obsijani in gledamo naprej.

Za nas, ki smo polni strasti, za prave duše nas nič ne skrbi.

Daj pridi z nami na pot, ki nas vodi do tja, kjer je radost in ljubezen doma.

O, ja to smo tisti ljudje,
ki pojemo in plešemo.

O, ja to smo tisti ljudje,
ki smo s soncem obsijani in gledamo naprej.

